

را به‌طور کامل متحد می‌کند. این مسئله یکی از دستاوردهای شاخص توافق پاریس است. (Bodansky, 2016, p. 18) در مقایسه با پروتکل کیوتو، توافق پاریس کاهش نشر و اهداف محدودکننده، برای تک‌تک اعضا مشخص نمی‌کند. در عوض کنفرانس پاریس یک هدف جامع تغییر اقلیمی را فرمول‌بندی می‌کند و به اعضا اعلام می‌کند که برای تحقق آن هدف بر طبق اصل «مسئولیت مشترک ولی متفاوت و توانایی‌های نسبی» در سایه شرایط متفاوت ملکی می‌توانند مشارکت کنند. کشورها باید سهم کاهش خود را هر پنج سال مشخص کنند. این مشارکت باید در طول زمان افزایش یابد، تا بیشترین همت ممکن در تغییر توانایی‌های‌شان منعکس گردد. برای اطمینان از دستیابی به هدف کامل کنفرانس، اعضا^۱ هر پنج سال یک‌بار سهم پیشرفت هر عضو را در مسیر رسیدن این کنفرانس به هدف و اهداف بلندمدتش بررسی می‌کند. کنفرانس پاریس پیمانی است به‌مثابه یک قانون بین‌المللی، به این معنا که کشورهای تصویب‌کننده با شروط آن ملزم می‌شوند. (Streck et al., 2016, p. 5)

۶. کشورهای خارج از کنفرانس پاریس

کشور سوریه به پیمان پاریس ملحق نشده است. این کشور به واسطه جنگ داخلی در شرایطی نبود که بتواند در این کنفرانس شرکت کند و یا بتواند تعهداتی را برای خود تعیین کند. اگر چه به واسطه جنگ امکان ایجاد مشکلات زیست‌محیطی در این کشور وجود دارد ولی تولید گازهای گلخانه‌ای را نمی‌توان برای این کشور متصور بود و همچنین این امید وجود دارد که پس از استقرار صلح در این کشور سوریه نیز به این قرارداد بپیوندد. نیکاراگوئه نیز به دلیل آنچه که عدم الزام‌آوری کافی می‌نامید و در اعتراض به عدم کفایت تعهدات حاضر نشد این پیمان را به امضا برساند. ناگفته پیداست که این کشور اگر نگرانی‌هایش پیرامون گرمایش زمین بیشتر از سایر کشورها نباشد، کمتر نیست. همچنین این امید وجود دارد که نیکاراگوئه نیز پس از اجرایی شدن پیمان پاریس و به دست آمدن اولین نتایج مثبت به این پیمان بپیوندد.